

Χρειαζόμαστε ένα σχολείο που να αγαπά το μαθητή

Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα ομάδας μαθητών και μαθητριών του Αριστοτελείου Κολεγίου Θεσσαλονίκης υπό την καθοδήγηση της καθηγήτριας Μαίρης Παπαχρήστου, στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού προγράμματος eTwinning, προέκυψαν μια σειρά από ανησυχητικά συμπεράσματα και διαπιστώσεις που αποκαλύπτουν τη βαθιά κρίση του σημερινού σχολείου. Πιο συγκεκριμένα, 6 στους 10 μαθητές είναι λίγο έως καθόλου ικανοποιημένοι από τα προγράμματα σπουδών του ελληνικού σχολείου τα οποία φέρονται να προωθούν σε σημαντικό βαθμό, 45%, την απομνημόνευση.

Στο ερώτημα «αν ο μαθητής νιώθει ευτυχισμένος στο σημερινό σχολείο» 60% απάντησαν από καθόλου έως λίγο, ενώ το 70% εκτιμούν ότι η δευτεροβάθμια εκπαίδευση που προσφέρεται στη χώρα μας

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

αντιπροέδρου του Α' Συλλόγου Εκπαιδευτικών Π.Ε. Θεσσαλονίκης

δεν μπορεί να ανταγωνιστεί καθόλου ή μπορεί να ανταγωνιστεί λίγο αυτή των άλλων κρατών της ΕΕ. Επίσης οι απαντήσεις και σε άλλες ερωτήσεις που αφορούσαν την οργάνωση του εκπαιδευτικού συστήματος και την επαγγελματική αποκατάσταση, τις υποδομές και το εκπαιδευτικό προσωπικό του σχολείου, αποκαλύπτουν το χαμηλό βαθμό ικανοποίησης των μαθητών-μαθητριών του σχολείου που συμμετείχαν στην παραπάνω έρευνα.

Είναι αλήθεια ότι μέχρι τώρα τουλάχιστον, ενώ υπάρχει πλήθος μελετών και ερευνών που αναφέρονται στις εκτιμήσεις των εκπαιδευτικών και των γονέων για τα προβλήματα του εκπαιδευτικού μας συστήματος, εξακολουθούν να είναι περιορισμένες οι έρευνες που μελετούν τη στάση και τη σχέση των μαθητών για τα χαρακτηριστικά και το περιεχόμενο λειτουργίας του σημερινού σχολείου. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο και οι διαπιστώσεις της παραπάνω έρευνας είναι χρήσιμο όχι απλώς να αποτελέσουν μια ακόμη καταγραφή αλλά να τύχουν περαιτέρω επεξεργασίας, ερμηνείας και εμβάθυνσης.

Γιατί άραγε έχουν αυτήν την εκτίμηση οι μαθητές; Τι συμβαίνει και το σημερινό σχολείο δεν ικανοποιεί τις ανάγκες και τα ενδιαφέροντα των μαθητών; Για ποιον λόγο τις περισσότερες φορές στο σχεδιασμό και την εφαρμογή της εκπαιδευτικής πολιτικής δεν λαμβάνονται καθόλου υπόψη οι γνώμες των μαθητών; Με ποια μέτρα και σε ποια κατεύθυνση θα αλλάξει προσανατολισμό το σχολείο και πώς θα συνδεθεί με τις γνήσιες ανάγκες των τοπικών κοινωνιών;

Την απάντηση στα ερωτήματα αυτά μπορεί κανείς να την αναζητήσει στο βιβλίο του Paulo Freire «Δέκα επιστολές προς εκείνους που τολμούν να διδάξουν», όπου αναφέρεται χαρακτηριστικά: «Εργαζόμαστε για ένα σχολείο περιπέτεια, ένα σχολείο που πάει μπροστά, που δε φοβάται να ριψοκινδυνεύει, απορρίπτει τη στασιμότητα, χρειαζόμαστε ένα σχολείο που σκέπτεται, συμμετέχει, δημιουργεί, μιλά, αγαπά, φαντάζεται, αγκαλιάζει με πάθος και δεν είναι σχολείο που σιωπά και παραπεύεται. Σε τελική ανάλυση χρειαζόμαστε ένα σχολείο που να αγαπά τον μα-